

Θείας Χάριτος Εμπειρίες, Γέροντας Ιωσήφ ο Ησυχαστής (6)

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Γέρ. Ιωσήφ Βατοπαιδινός](#) / [Γέρ. Ιωσήφ Ησυχαστής](#) / [Έργα Γέρ. Ιωσήφ](#)

[Συνέχεια από \(5\)](#)

(+Γέροντος Ιωσήφ Βατοπαιδινού)

5. Η πρώτη επίσκεψις της θειας Χάριτος.

Εις την Βίγλαν εκάθισεν ως φιλοξενούμενος μάλλον, κατά την αγιορειτικήν φράσιν «καβιώτης», εις ένα ασκητικόν Γεροντάκι και ζούσαν και οι δύο με πολλήν πτωχείαν και ακτημοσύνην. Είπα ότι δεν ήτο υποτακτικός, πλην όμως η στάσις του προς το Γεροντάκι αυτό έτσι τον χαρακτήριζε. Όπως μας έλεγε, σκοπίμως δεν δήλωνεν υποταγήν εξ αρχής, έως ου διαπιστώσει, μάλλον δε επιτύχει, άνθρωπον πνευματικόν. Υπό την ως άνω ιδιότητα εκάθισε μερικούς μήνες εις το μέρος αυτό και αγωνιζόταν εις την σιωπήν και την νηστείαν, μέχρις ότου το Γεροντάκι του αφήρесе κάθε ελευθερία, εις το να αγωνίζεται ή να συμβουλευέται άλλον τινά. Κάποτε, μας έλεγεν, όταν ηθέλησε να συμβουλευτή τον εκεί τότε ησυχάζοντα πνευματικόν, διαμένοντα εις την Σπηλιάν του Αγίου Αθανασίου, τόσον πολύ εξοργίστηκε το Γεροντάκι, ώστε η συμπεριφορά του πλέον απέναντι του Γέροντος μας ήτο πέραν της λογικής.

Εξ όσων διεπιστώσαμεν, η αρχή της εκκινήσεώς του εις το μοναχικόν στάδιον ήτο με πολλήν ορμήν και πνευματικόν ζήλον, πράγμα σπάνιον εις τας ημέρας μας. Και απόδειξις, ότι δεν διέκοψε την καλήν αυτήν συνέχειαν, παρ' ολας τας αντιθέτους περιστάσεις της μάλλον υλόφρονος γενεάς μας, την έλλειψιν πνευματικών οδηγών -που εξαιρέτως ζητούσε με πόνον-τας ανθρωπίνας επικρίσεις και σκώμματα που βρίθουν στας ημέρας μας και ιδίως την παντελή εγκατάλειψιν και παρηγορίαν της ανθρωπίνης αντιλήψεως δια το διάφορον και εξηλλαγμένον του βίου και του τρόπου της διαγωγής. [\(περισσότερα...\)](#)